

Sygn. akt V W 5507/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca SSR Klaudia Milek

Protokolant: st. sekr. sądowy Beata Lechowicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 10 grudnia 2015 r. i 23 lutego 2016 r. sprawy, przeciwko **T. B.** s. A. i B., ur. (...) w Ł.

obwinionego o to że:

Jako osoba uprawniona do reprezentacji podmiotu (...) Sp. z o.o., z siedzibą w: (...)-(...) W., ul. (...), od dnia 16.06.2015 do dnia 12.07.2015, utrudnił działalność organowi Państwowej Inspekcji Pracy, poprzez nieudzielenie wymaganych informacji i nieokazanie żądanej dokumentacji ze stosunku pracy, w związku z kontrolą prowadzoną przez inspektora pracy,

tj. za wykroczenie z art.283 § 2 pkt 8 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. - Kodeks pracy

(Dz. U. z 2014r. poz. 1502 ze zmianami z Dz. U. z 2014r. poz. 1662) w związku z art. 23. 1 pkt 3, 5 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007r. o Państwowej Inspekcji Pracy (Dz. U. z 2015r. poz. 640)

Orzeka

I. Obwinionego **T. B.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 283 § 2 pkt 8 Kodeksu pracy w zw. z art. 39 § 1 i 2 kw w zw. z art. 36 kw wymierza mu karę nagany;

II. Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane koszty postępowania w wysokości 100 (sto) złotych.

Sygn. akt V W 5507/15

UZASADNIENIE

T. B. został obwiniony o to, że jako osoba uprawniona do reprezentacji podmiotu (...) Sp. z o.o., z siedzibą w: (...)-(...) W., ul. (...), od dnia 16.06.2015 do dnia 12.07.2015, utrudnił działalność organowi Państwowej Inspekcji Pracy, poprzez nieudzielenie wymaganych informacji i nieokazanie żądanej dokumentacji ze stosunku pracy, w związku z kontrolą prowadzoną przez inspektora pracy, tj. za wykroczenie z art.283 § 2 pkt 8 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014r. poz. 1502 ze zmianami z Dz. U. z 2014r. poz. 1662) w związku z art. 23. 1 pkt 3, 5 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007r. o Państwowej Inspekcji Pracy (Dz. U. z 2015r. poz. 640)

Na podstawie zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

T. B. od dnia 17 marca 2014 r. był Prezesem jednoosobowego Zarządu przedsiębiorstwa budowlanego (...) Sp. z o.o., z siedzibą w: (...)-(...) W., ul. (...) i był uprawniony do reprezentacji spółki na zewnątrz samodzielnie. Został

on zatrudniony do przeprowadzenia postępowania naprawczego w związku z utratą płynności finansowej przez w/w przedsiębiorstwo budowlane. W momencie zatrudnienia T. B. przedsiębiorstwo budowlane (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. prowadziło trzy budowy, a także usuwało usterki w ramach gwarancji na budowach już ukończonych. Przedsiębiorstwo zatrudniało zespoły pracownicze zorganizowane, jako oddzielne przedsiębiorstwa podwykonawcze odpowiedzialne za poszczególne branże. Przedsiębiorstwo korzystało również z usług dostawców zapewniających dostawę materiałów i wyposażenia.

W dniu 30 marca 2015 r. T. B. złożył w imieniu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wniosek o ogłoszenie upadłości przedsiębiorstwa z możliwością zawarcia układu do Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w W., Sąd Gospodarczy, (...)Wydział (...) dla spraw upadłościowych i naprawczych.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W., Sąd Gospodarczy, (...) Wydział (...) dla spraw upadłościowych i naprawczych w postanowieniu z dnia 2 kwietnia 2015 r. w sprawie sygn. akt (...) sprawy z wniosku dłużnika (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. o ogłoszenie upadłości w przedmiocie zabezpieczenia majątku dłużnika postanowił zabezpieczyć majątek (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. poprzez ustanowienie tymczasowego nadzorcę sądowego w osobie A. D..

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W., Sąd Gospodarczy, X Wydział Gospodarczy dla spraw upadłościowych i naprawczych w postanowieniu z dnia 25 maja 2015 r. w sprawie sygn. akt (...)sprawy z połączonych wniosku dłużnika (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. o ogłoszenie upadłości postanowił m.in. ogłosić upadłość dłużnika (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wpisanego do Rejestru Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego z możliwością zawarcia układu, pozostawić zarząd własny upadłego oraz wyznaczyć sędziego referenta-komisarza w osobie SSR Paweł Stosio oraz nadzorcę sądowego w osobie A. D..

W dniu 9 czerwca 2015 r. inspektor pracy G. K. udał się do siedziby rejestrowej przedsiębiorstwa budowlanego (...) Sp. z o.o., z siedzibą w: (...)-(...) W., ul. (...). Z uwagi na to, że inspektor pracy G. K. na miejscu nie zastał Prezesa Zarządu – T. B., po okazaniu legitymacji służbowej, pozostawił w sekretariacie podmiotu, za potwierdzeniem odbioru, upoważnienie do przeprowadzenia kontroli oraz żądanie przedłożenia wymaganych dokumentów i udzielenia stosownych informacji. W treści powyższego żądania zostały zamieszczone dwa terminy dostarczenia wymaganych dokumentów i udzielenia stosownych informacji, tj. 12 czerwca 2015 r. i 15 czerwca 2015 r.. We wskazanych terminach T. B. nie przedłożył wymaganych dokumentów i nie udzielił stosownych informacji. T. B. nie skontaktował się również z inspektorem pracy w celu podania ewentualnych powodów niewypełnienia wskazanych obowiązków w terminie.

T. B. całą uwagę związaną z pracą zawodową poświęcał na sprawy związane z uzgodnieniami z wierzycielami przedsiębiorstwa oraz rozmowami ze zleceniodawcą w celu uchylecia niebezpieczeństwa związanego z utratą pracy przez pracowników przedsiębiorstwa oraz osoby zatrudnione w przedsiębiorstwach podwykonawczych oraz dla ratowania kontraktu w postaci remontu S. Kongresowej w W. i uniknięcia strat związanych z koniecznością odwołania zaplanowanych koncertów. Nieudzielenie wymaganych informacji i nieokazanie żądanej dokumentacji ze stosunku pracy we wskazanych terminach, w związku z kontrolą prowadzoną przez inspektora pracy związane było bezpośrednio z tymi okolicznościami.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień obwinionego T. B. /e-protokół rozprawy z dnia 10 grudnia 2015 r. od godz. 00:03:36 do godz. 00:18:54, e-protokół rozprawy z dnia 23 lutego 2016 r. od godz. 00:11:33 do godz. 00:15:35/, zeznań świadka G. K. /e-protokół rozprawy z dnia 23 lutego 2016 r. od godz. 00:00:55 do godz. 00:04:19/, zeznań świadka A. D. /e-protokół rozprawy z dnia 23 lutego 2016 r. od godz. 00:05:20 do godz. 00:11:32/, a także protokołu przesłuchania obwinionego /k. 3-3v/, oświadczenia /k. 5-6/, kserokopii wniosku o ogłoszenie upadłości z możliwością zawarcia układu /k. 7-11/, kserokopii postanowienia Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w W., Sąd Gospodarczy, X Wydział Gospodarczy dla spraw upadłościowych i naprawczych z dnia 2 kwietnia 2015 r. w sprawie sygn. akt (...) /k. 12/, kserokopii postanowienia Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w W., Sąd Gospodarczy, (...) Wydział (...) dla spraw upadłościowych i naprawczych z dnia 25 maja 2015 r. w sprawie sygn. akt (...) /k. 13-16/, kserokopii Monitora Sądowego i Gospodarczego nr 111 ((...)) /k. 17/, notatki służbowej /k. 18v/ oraz kserokopii żądań /k. 20-21/.

Obwiniony T. B. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Odnosząc się do zarzutu wskazał, że w dniu 17 marca 2014 r. został zatrudniony w przedmiotowym przedsiębiorstwie jako zarząd jednoosobowy i jego zadaniem było uratowanie przedsiębiorstwa przed likwidacją. W złożonych wyjaśnieniach obwiniony przedstawił szczegółowo sytuację finansową zarządzanego przedsiębiorstwa, podał informacje na temat prowadzonej przez zarządzane przez niego przedsiębiorstwo działalności gospodarczej, dane dotyczące pracowników przedsiębiorstwa oraz podwykonawców, a także informacje dotyczące poprzedniego zarządu, opisał szczegółowo także podejmowane przez niego działania mające na celu uratowanie przedsiębiorstwa przed likwidacją. T. B. wskazał nadto, że w dniu 20 maja 2014 r. zapadło orzeczenie o ogłoszeniu upadłości układowej.

Odnosząc się do zarzutu obwiniony wyjaśnił, że faktycznie nie dochował staranności i nie dopełnił obowiązku wobec Państwowej Inspekcji Pracy. Wskazał on przy tym, że nie popełnił on wykroczenia, gdyż działał on w stanie wyższej konieczności – ratował firmę i poświęcił dobro niższej wartości na rzecz dobra wyższej wartości. T. B. wskazał, że Inspektor pracy posługuje się Kodeksem Pracy, natomiast cecha ratowania dobra wyższej wartości opiera się na Kodeksie Karnym. Obwiniony odnosząc się do zarzutu wyjaśnił również, że był w tym czasie zajęty innymi sprawami i nie miał czasu spełnić wymogów Państwowej Inspekcji Pracy. Wyjaśnił, że kończył wówczas w przedsiębiorstwie misję, do której został powołany. Obwiniony wyjaśnił także, że istniało wówczas zagrożenie utraty pracy przez zatrudnionych w przedsiębiorstwie pracowników, a także, że podmioty nie chciały pracować dla przedsiębiorstwa. Wskazał, że niezbędne było podjęcie wysiłku oraz czasu, aby zmotywować ludzi do pracy. /e-protokół rozprawy z dnia 10 grudnia 2015 r. od godz. 00:03:36 do godz. 00:18:54, e-protokół rozprawy z dnia 23 lutego 2016 r. od godz. 00:11:33 do godz. 00:15:35 wyjaśnienia obwinionego T. B./

T. B. ma 61 lat. Jest rozwiedziony, ma jedno dziecko na utrzymaniu. Ma

zawieszoną działalność gospodarczą, nie uzyskuje żadnego dochodu. Posiada dom i działkę rolną. Nie był karany. Nie był również leczony psychiatrycznie ani odwykowo. /e-protokół rozprawy z dnia 10 grudnia 2015 r. od godz. 00:00:46 do godz. 00:02:20 wyjaśnienia obwinionego T. B./

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionego T. B. Sąd uznał za wiarygodne w części, w jakiej potwierdził on, że w dniu 17 marca 2014 r. został zatrudniony w przedmiotowym przedsiębiorstwie jako zarząd jednoosobowy i jego zadaniem było uratowanie przedsiębiorstwa przed likwidacją. Za wiarygodne należało uznać również wyjaśnienia obwinionego, w których przedstawił on sytuację zarządzanego przez niego przedsiębiorstwa oraz dane dotyczące zatrudnionych pracowników, a także podał dane dotyczące prac budowlanych prowadzonych przez w/w przedsiębiorstwo. Wiarygodne w ocenie Sądu były również te wyjaśnienia obwinionego, w których podał on informacje dotyczące podejmowanych przez niego czynności dotyczących uzgodnień z wierzycielami oraz pracownikami przedsiębiorstwa oraz podawane przez obwinionego informacje dotyczące ogłoszenia upadłości przedsiębiorstwa. Za wiarygodne należało uznać również wyjaśnienia obwinionego, w których potwierdził on, że nie udzielił wymaganych informacji i nie okazał żądanej dokumentacji ze stosunku pracy, w związku z kontrolą prowadzoną przez inspektora pracy.

Wyjaśnienia obwinionego we wskazanym zakresie były logiczne i spójne, oraz zgodne z doświadczeniem życiowym. Były one również zbieżne z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, w tym z zebraną w sprawie dokumentacją dotyczącą prowadzonego postępowania upadłościowego zarządzanego przez obwinionego przedsiębiorstwa oraz z zeznaniami świadka A. D., która została ustanowiona nadzorcą sądowym (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W..

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego w części, w jakiej obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia z art. 283 § 2 pkt 8 Kodeksu Pracy, wskazując, że działał on w stanie wyższej konieczności – ratował firmę i poświęcił dobro niższej wartości na rzecz dobra wyższej wartości. Sąd ocenił, że wyjaśnienia obwinionego, nieprzyznającego się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia stanowią wyłącznie przyjętą przez niego linię

obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności i są wyrazem niewłaściwej interpretacji kontratywu określonego w art. 16 § 1 kw.

Zgodnie z art. 16 § 1 kw nie popełnia wykroczenia, kto działa w celu uchylecia bezpośredniego niebezpieczeństwa grożącego dobru chronionemu prawem, jeżeli niebezpieczeństwa nie można inaczej uniknąć, a dobro poświęcone nie przedstawia wartości oczywiście większej niż dobro ratowane. „W art. 16 oddzielnie określono okoliczności stanu wyższej konieczności wyłączające bezprawność czynu. Chodzi o poświęcenie dobra mniejszego dla ratowania dobra większego. Odrębnym zagadnieniem są okoliczności wyłączające winę. W tym wypadku sprawca poświęca dobro, które nie przedstawia wartości oczywiście większej od wartości dobra ratowanego. Zasada ta nie ma zastosowania do przypadku, w którym sprawca jest zobowiązany do strzeżenia określonego dobra nawet z narażeniem życia. W przypadku przekroczenia granic stanu wyższej konieczności sąd może karę maksymalnie złagodzić lub odstąpić od jej wymierzenia. Nie ma najmniejszej wątpliwości, że dobrodziejstwo stanu wyższej konieczności można zastosować jedynie wówczas, jeżeli zostaną łącznie spełnione następujące warunki, a mianowicie: 1) zaistniało niebezpieczeństwo grożące dobru chronionemu prawem, 2) niebezpieczeństwo było bezpośrednie i rzeczywiste, 3) niebezpieczeństwa nie można było uniknąć w inny sposób niż przez poświęcenie innego dobra, 4) dobro poświęcone nie przedstawiało wartości oczywiście większej niż dobro ratowane, 5) dobro ratowane było dobrem chronionym prawem. Bezpośrednie niebezpieczeństwo oznacza niebezpieczeństwo istniejące realnie, w danym czasie. Będzie nim również i takie niebezpieczeństwo, które wprowadzie w danym momencie jeszcze nie istnieje i nie zagraża dobru chronionemu prawem, ale jego nastąpienie jest nieuniknione, zaś zwłoka w podjęciu decyzji może jeszcze pogłębić niebezpieczeństwo dla tego dobra” (zob. W. Kotowski, Kodeks Wykroczeń. Komentarz, Wydawnictwo: Wolters Kluwer S.A. 2009).

Działanie obwinionego nie było działaniem w stanie wyższej konieczności. Obwiniony podejmował działania mające na celu uratowanie zagrożonego likwidacją przedsiębiorstwa. Nie można uznać, że powyższego niebezpieczeństwa, tj. dotyczącego likwidacji zagrożonego przedsiębiorstwa, nie można było uniknąć w inny sposób niż przez poświęcenie innego dobra, tj. w analizowanym przypadku poprzez nieudzielenie wymaganych informacji i nieokazanie żądanej dokumentacji ze stosunku pracy, w związku z kontrolą prowadzoną przez inspektora pracy.

Przy ustalaniu stanu faktycznego Sąd wziął pod uwagę zeznania złożone przez świadka G. K. /e-protokół rozprawy z dnia 23 lutego 2016 r. od godz. 00:00:55 do godz. 00:04:19/, który jest inspektorem pracy i w dniu 9 czerwca 2015 r. przeprowadzał kontrolę w siedzibie rejestrowej przedsiębiorstwa budowlanego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.. Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić wiary zeznaniom tego świadka, który w sposób logiczny i spójny podał informacje dotyczące przeprowadzonej kontroli oraz informacje dotyczące dostarczenia żądanej dokumentacji przez obwinionego. Sąd stwierdził brak podstaw do kwestionowania wartości dowodowej zeznań. W złożonych zeznaniach świadek G. K. podał, że pomimo wyznaczenia przez niego terminów na dostarczenie dokumentów, żadna dokumentacja ani też żadne usprawiedliwienie w tych terminach nie wpłynęły. Świadek potwierdził, że powyższe dokumenty zostały dostarczone po przesłaniu do obwinionego wezwania do stawiennictwa celem przesłuchania.

Przy ustalaniu stanu faktycznego Sąd wziął również pod uwagę zeznania złożone przez świadka A. D. /e-protokół rozprawy z dnia 23 lutego 2016 r. od godz. 00:05:20 do godz. 00:11:32/, która została ustanowiona nadzorcą sądowym (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.. Zeznania świadka A. D. Sąd uznał za w pełni wiarygodne, gdyż były one logiczne, rzeczowe i spójne, odpowiadają one zasadom doświadczenia życiowego. W złożonych zeznaniach świadek A. D. potwierdziła, że Państwowa Inspekcja Pracy zwracała się do upadłej firmy obwinionego o przekazanie dokumentów oraz wskazała, że obwiniony powyższych dokumentów nie przesłał w terminie. Z zeznań świadka wynika, że powodem niedostarczenia powyższej dokumentacji przez obwinionego w terminie była trudna sytuacja spółki, która była zadłużona oraz zachowanie wierzycieli spółki.

Ustalając stan faktyczny, Sąd oparł się również o dokumenty zgromadzone w sprawie i ujawnione na rozprawie, bowiem ich autentyczność i prawdziwość treści nie budzą wątpliwości oraz nie były kwestionowane przez strony.

Obwiniony T. B. stanął pod zarzutem tego, że jako osoba uprawniona do reprezentacji podmiotu (...) Sp. z o.o., z siedzibą w: (...)-(...) W., ul. (...), od dnia 16.06.2015 do dnia 12.07.2015, utrudnił działalność organowi Państwowej Inspekcji Pracy, poprzez nieudzielenie wymaganych informacji i nieokazanie żądanej dokumentacji ze stosunku pracy, w związku z kontrolą prowadzoną przez inspektora pracy, tj. za wykroczenie z art.283 § 2 pkt 8 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. - Kodeks pracy (Dz. U. z 2014r. poz. 1502 ze zmianami z Dz. U. z 2014r. poz. 1662) w związku z art. 23. 1 pkt 3, 5 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007r. o Państwowej Inspekcji Pracy (Dz. U. z 2015r. poz. 640).

Wykroczenia określonego w art. 283 § 2 pkt 8 Kodeksu pracy dopuszcza się ten kto, utrudnia działalność organu Państwowej Inspekcji Pracy, w szczególności uniemożliwia prowadzenie wizytacji zakładu pracy lub nie udziela informacji niezbędnych do wykonywania jej zadań.

W myśl art. 23 ust. 1 pkt 3 i 5 Ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o Państwowej Inspekcji Pracy w toku postępowania kontrolnego inspektor pracy ma prawo żądania od podmiotu kontrolowanego oraz od wszystkich pracowników lub osób, które są lub były zatrudnione, albo które wykonują lub wykonywały pracę na jego rzecz na innej podstawie niż stosunek pracy, w tym osób wykonujących na własny rachunek działalność gospodarczą, a także osób korzystających z usług agencji zatrudnienia, pisemnych i ustnych informacji w sprawach objętych kontrolą oraz wzywania i przesłuchiwania tych osób w związku z przeprowadzaną kontrolą oraz w toku postępowania kontrolnego inspektor pracy ma prawo żądania przedłożenia akt osobowych i wszelkich dokumentów związanych z wykonywaniem pracy przez pracowników lub osoby świadczące pracę na innej podstawie niż stosunek pracy.

W niniejszej sprawie obwiniony T. B. w podanych przez inspektora pracy G. K. terminach nie przedłożył wymaganych dokumentów i nie udzielił stosownych informacji, a także nie skontaktował się z inspektorem pracy w celu podania ewentualnych powodów niewypełnienia wskazanych obowiązków w terminie. Materiał dowodowy zgromadzony w postępowaniu dał podstawy do uznania, że obwiniony znał treść kierowanych do niego żądań i miał świadomość ciążących obowiązków, gdyż w dniu 9 czerwca 2015 r. inspektor pracy G. K. w siedzibie rejestrowej przedsiębiorstwa budowlanego (...) Sp. z o.o., z siedzibą w: (...)-(...) W., ul. (...), po okazaniu legitymacji służbowej, pozostawił w sekretariacie podmiotu, za potwierdzeniem odbioru, upoważnienie do przeprowadzenia kontroli oraz żądanie przedłożenia wymaganych dokumentów i udzielenia stosownych informacji. Obwiniony w złożonych wyjaśnieniach potwierdził, że nie udzielił wymaganych informacji i nie okazał żądanej dokumentacji ze stosunku pracy, w związku z kontrolą prowadzoną przez inspektora pracy.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu należało uznać obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, albowiem jego zachowanie wyczerpuje znamiona wykroczenia przewidzianego w art. 283 § 2 pkt 8 Kodeksu pracy.

Dokonując wymiaru kary, Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 33 k.w. Sąd baczyl by dolegliwość kary była adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oraz wziął pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, a także dyrektywę prewencji generalnej w zakresie kształtowania świadomości społecznej.

Mając na uwadze treść art. 47 § 6 k.w., Sąd doszedł do wniosku, że stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego obwinionemu nie był wysoki. Zważyć należy, że żądane dokumenty zostały dostarczone do Państwowej Inspekcji Pracy po przesłaniu do obwinionego wezwania do stawienia celu przesłuchania, czyli po upływie miesiąca od wyznaczonego terminu. Zważyć należy również, że kontrola Państwowej Inspekcji Pracy w siedzibie rejestrowej przedsiębiorstwa budowlanego (...) Sp. z o.o., z siedzibą w: (...)-(...) W., ul. (...) miała miejsce po wydaniu przez Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W., Sąd (...), (...) Wydział (...) dla spraw upadłościowych i naprawczych postanowienia o ogłoszeniu upadłości dłużnika (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wpisanego do Rejestru Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego z możliwością zawarcia układu. Po wydaniu powyższego postanowienia obwiniony jako Prezes jednoosobowego Zarządu przedsiębiorstwa zajęty był czynnościami związanymi z uzgodnieniami z wierzycielami przedsiębiorstwa oraz rozmowami z Zarządem (...) sp. z o. o. związanymi z kontynuacją kontraktu na remont S. Kongresowej.

W ocenie Sądu charakter i okoliczności czynu oraz właściwości i warunki osobiste obwinionego uzasadniają zastosowanie wobec obwinionego T. B. na podstawie art. 39 § 1 i 2 kw dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary. Wedle treści art. 39 § 1 i 2 kw w wypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie można – biorąc pod uwagę charakter i okoliczności czynu lub właściwości i warunki osobiste sprawcy – zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary albo odstąpić od wymierzenia kary lub środka karnego. Nadzwyczajne złagodzenie polega na wymierzeniu kary poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia albo kary łagodniejszego rodzaju. Sąd skorzystał z możliwości zastosowania, zgodnie z art. 39 § 1 i 2 kw, instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary i wymierzył obwinionemu karę nagany.

Karę nagany, w myśl art. 36 § 1 kw, można orzec, gdy ze względu na charakter i okoliczności czynu lub właściwości i warunki osobiste sprawcy należy przypuszczać, że zastosowanie tej kary jest wystarczające do wdrożenia go do poszanowania prawa i zasad współżycia społecznego. Charakter i okoliczności czynu wskazują na niską jego szkodliwość społeczną, gdyż żądane dokumenty zostały dostarczone do Państwowej Inspekcji Pracy po przesłaniu do obwinionego wezwania do stawienia celem przesłuchania, czyli po upływie miesiąca od wyznaczonego terminu. Zważyć należy również, że obwiniony w tym czasie całą uwagę związaną z pracą zawodową poświęcał na sprawy związane z uzgodnieniami z wierzycielami przedsiębiorstwa oraz rozmowami ze zleceniodawcą w celu uchylecia niebezpieczeństwa związanego z utratą pracy przez pracowników przedsiębiorstwa oraz osoby zatrudnione w przedsiębiorstwach podwykonawczych oraz dla ratowania kontraktu w postaci remontu S. Kongresowej w W. i uniknięcia strat związanych z koniecznością odwołania zaplanowanych koncertów. Nieudzielenie wymaganych informacji i nieokazanie żądanej dokumentacji ze stosunku pracy, w związku z kontrolą prowadzoną przez inspektora pracy związane było bezpośrednio z tymi okolicznościami, co świadczy o tym, że przedmiotowe wykroczenie nie charakteryzowało się natężeniem złej woli po stronie obwinionego, lecz wynikało jedynie z braku czasu. W ocenie Sądu także sam udział w postępowaniu uświadomił obwinionemu treść i zakres jego obowiązków wynikających z pełnieniem funkcji Prezesa Zarządu przedsiębiorstwa i oddziałął istotnie wychowawczo. Wobec powyższego w ocenie Sądu orzeczenie względem obwinionego kary nagany, będzie wystarczające do przeciwdziałania tego typu zachowaniu w przyszłości i dostatecznie sprzyjać będzie przestrzeganiu przez obwinionego porządku prawnego.

Orzeczenie o zryczałtowanych wydatkach postępowania Sąd wydał na podstawie art. 118 § 1 kpw w zw. z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia. Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane koszty postępowania, które w sprawie o wykroczenie, rozpoznanej na rozprawie wynoszą 100 złotych.

Z tych względów orzeczono, jak w wyroku.